

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XIV. Secundum orationis gradum declarare incipit, quando scilicet Deus animam particularioribus quibusdam gustibus iam perfundit. Ideo eos declarat, ut significet hos, iam supernaturales esse

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

rando, quod à Christo videatur, apud eum maneat, aliquid ab eo petat, humiliet se coram ipso, cū ipso delicietur, memineritque se dignum non esse, qui apud ipsum maneat. Si quando hæc similia uè facere poterit, esto etiam in ipso orationis principio non parum inde fructus percipiet, & fructus, quem hæc orandi ratio secum trahit, plurimus est; talem saltem eum esse anima mea experta est. Nescio an bene, ac verè hoc dicam; R. V. examinet. Faxit Deus, ut in voluntate eius semper facienda non aberrem. Amen.

CAPVT XIV.

SECUNDVM ORATIONIS GRADVM DECLARARE INCIPIT, quando scilicet Deus animam particularioribus quibusdam gustibus iam perfundit. Ideo eos declarat, ut significet, hos iam supernaturales esse. Et est hoc notatu dignissimum.

CVM ergo iam dixerimus, quo hortus hic labore rigeret, & quanto brachiorū conuulsu aqua è puteo extrahatur; nunc non abs re futurū est de secundo eius hauriendæ modo, quem horti dominus instituit, loqui, quando scilicet hortulans ad mniculo rotæ aut tuborū aquam haurit, in quo & plus haurit, & minore cum labore non nihil que potest interquiescere, ita ut continuò eum laborare non oporteat. Hanc ergo hauriendi modum similem esse dico orationi, quam quietis vocant; & de illo in presentiarum agere constitui. Hic ergo anima se recolligere incipit, & hic quiddam supernaturale iam quodammodo tangit: nam quantamcumque adhibeat diligentiam, nullo tamen modo id libi ipsa poterit acquirere. Fateor tamen eam se in rota hac versanda, & per intellectum operando, ut tubos aqua repleret aliquantum defatigasse videri: at aqua hic altior est, vnde etiam minor in ea educenda labor infunditur, quàm dum ea è profundo puteo haurièda est: dico, aquam viciniore esse; quod hic gratia se animæ clarius cognoscendam præbeat. Hoc nihil aliud est, quàm quædam potentiarū animæ intra se recollectio, ut maiore cum gustu hac voluptate, & gaudio fruatur, non tamen propterea hæc aut perdūtur, aut dormitât: sed sola voluntas occupatur, adeò ut nesciens quomodo captiuetur, consensum dumtaxat præster, ut eam Deus capiat, ut quæ se nouit captiuam esse eius, quem amat. Quam ô Iesu & Domine mi, tuus nos amor hic iuuat: nam ille nostrum ita vincitum tenet, ut ei quodammodo non det libertatem ad eo tempore quid aliud præter unum te, amandum. Aliæ duæ potentæ voluntatem iuuant, ut illa se habilem, & aptam, ad tanto bono fruendum, reddat; tamen si subindè fiat, ut hæc etiam voluntatem, etiam tum, cum vnita est non parum remorentur: at tunc eius est, illas non curare, sed in sua fruitione, & quæ se permanere. Si

*Oratio
quietis me-
rum otium
est.*

*Sola volun-
tas hic Deo
vnitur, &
eo occupa-
tur.*

re. Si enim illas ipsa recolligere velit, tam ipsa, quam illa simul perdentur. Tunc quippe sunt veluti columbae, quae grano, quod columbarij Dominus ipsis, nullo earum cum labore spargit, non contentae, aliud cibum quaesiturae auolant; sed ita eum aegre & tenuiter inveniunt, ut ad columbarium primum redeant: eodem modo & illae abeunt, & redeunt, visurae enim voluntas quid ipsis impertitura sit eorum, quibus iam fruuntur, si tunc aliquam ijs escam & frumentum Dominus proijcere velit, apud eum maerent, si minus, rursus auolant alibi quaesiturae. Et cogitare debent, voluntati se non parum hoc modo prodesse; esto interdum contingat, ut, cum memoria vel imaginatio ea repraesentare voluntati vult, quibus fruuntur, ei damnum creet. Videat ergo voluntas, ut ita se erga eas gerat, ut iam dicam. Quidquid igitur hic peragitur, non nisi summa cum dulcedine, ac consolatione, & tam paruo cum labore fit, ut oratio, tametsi etiam diuturna sit, nullatenus hominem delasset; intellectus quippe hic valde sensim, & quiete operatur, & multo plus aquae educit, quam e puteo hauriebat: etenim lacrymae, quas Dominus hic dat, non nisi cum gaudio fluunt, & esto sentiantur, non tamen affectate procurantur. Haec magnorum bonorum, & gratiarum aqua, quam animae Deus hic elargitur, efficit, ut virtutes maius longe incrementum capiant, quam in superiore orandi modo: haec namque anima, e misericordiae loco, iam ascendere incipit, & iam tum aliqualis gustu gloriae caelestis notitia illi communicatur. Hoc (ut mihi quidem videtur) magis eam crescere, nec non propius ad veram virtutem, e qua omnes aliae virtutes derivantur, Deum videlicet, facit accedere. Etenim maiestas eius huc animae se communicare incipit, vultque eam sentire ac nosse, quomodo se illi communicet. Mox ergo ut huc peruenimus, omnem erga res terrenas affectum, & paruas quasdam gratias perdere incipimus: ad oculum namque perspicimus ne vel guttam, ac momentum quoddam gustus huius haberi hic posse, ac nullas dari dimitias, dominatus, honores, vel delectationes posse, quae ad vel vnicum huius gaudij momentum dandum satis sint, quod id verum & sincerum sit gaudium, & tale, a quo nos penitus satiamur, & repleti videmus, nam in rebus hisce terrenis, vix intelligo vbinam isthaec satisfactio, & satietas sita esse possit; semper quippe aliquod ITA, & NON, id est defectum continent: hic vero omnia sunt ITA, pro illo quidem tempore, NON vero sequitur postea; quod consolationem iam appareat praeteriisse, & animam eam recuperare non posse, & nescire quomodo recuperet. nam esto se austeritatum, orationum, & aliarum rerum omnium intensione in mille velut partes disrumperet, si modo Deus eam dare nolit, vix ei quidquam omnia profunt. Deus propter magnitudinem suam, vult isthaec animam

Quomodo voluntas se erga alias potentias gerat.

S.
Theresia

Opera
N III
156

nam intelligere, maiestatem suam tam ipsi vicinam esse, vt iam eam necesse non sit nūtiōs ei mittere, sed ipsamet coram eam colloqui possit, idque non altā voce clamando, quia ei iam itā vicinus, & propē est, vt eam vel primū labia motitantem intelligat. Impertinens, & extra propositum cuiquam videatur hæc me dicere; quōd, cuius notissimum sit, Deum semper, & vbique nos intelligere, ac nobiscum agere. Nullum hæc de re dubium est. Hic Imperator, & Dominus noster cupit nos hic intelligere & scire nos ab ipso intelligi, & quidnam eius faciāt præsentia, ipsumque particulari quodam modo velle in anima incipere operari: quod est magna illa tum interiori, tum exteriori satisfactione, quam ei commūnicat, & est magna illa, quam inter hanc voluptatem ac gaudium, & gaudium terrena, esse dixi, differentia liquidō perspicitur: quia hæc vacuum, quod nostris ipsi peccatis in anima feceramus, replere videtur. Satisfactio potius hæc in intimo illius fundo sita est; at nescit ipsa, vndenam, aut quomodo hæc ei aduenerit, imō sæpē ne quidem scit, quid aut facere, aut velle, aut petere debeat. Iunctim ac simul omnia se putat inuenisse, & tamen quid inuenerit, nescit; imō nec ipsa satis scio, quibus id verbis exprimam: ad multa enim horum exponenda, doctrina necessaria videtur. Nam ad propositum hic esset, exponere quid sit auxilium generale, quid particulare (sunt enim plurimi, qui hoc ignorant) & quomodo Dominus hic recuperat, vt anima hoc particulare suis quodammodo (vt dicitur) oculis videat, nec non ad alia plurima in quibus ego fortassis erraui: sed quia hæc visuri & examinaturi sunt viri, qui satis intelligunt, quid sit error, quid non hinc quo ad hoc planē quieta, & secura sum: nam tam quo ad materiam de doctrina, quam eam de spiritu, scio me tutam esse posse; quandoquidem in eorum hæc manus, & potestatem ventura sunt, qui & ea intelligent, & si quid malum, & erroneum fuerit, liberē delebunt. Vellem ergo hæc loco exponere, quia prima principia sunt; nam cum id genus gratias amæ cuidam Deus facere incipit, ne ipsa quidem satis eas intelligit, aut quid de se faciat, nouit: si enim per viam timoris eam Dominus conduxit, vt me conduxit, non parum ipsa pœnæ, & amaritudinis sentit, si nullus adsit, qui eam intelligat; magna verō est contra ei consolatio est se ipsam velut depictam, & expressam videre: & tunc demum clarē perspicit, quoniam via incedat, & eique perutile est scire, quid eam, in quocumque demum statu, ad proficiendum facere oporteat. Ipsa namque multum sum passa, multumque temporis perdidit, quod, quid agere deberem, nescirem: hinc valdē me illarum miseret animarum, quæ cum huc perueniunt, solas se, & magistro destitutas vident. Etsi enim varios, & plures libros spirituales, de ea materia, de qua hic loquor, tractantes legerim; tamen valdē tenuiter eam declarant, & sanē, quamuis eam pluribus

*Primum illa
satisfactio
est
fit.*

delectarent, nisi anima valde, hac in re versata sit, nimis quam multum negotij habeat, ad seipsam intelligendam. Vellem equidem Dominus mihi gratiam daret, vt fructus, & effectus, quos hæ res, (quæ iam tum supernaturales esse incipiunt.) in anima operentur, hic possem exprimere, vt ex effectibus intelligatur, quando hic sit spiritus Dei. Intelligatur, inquam, prout quidem ab hominibus mortalibus id potest intelligi; tamen semper consultum sit, cum timore, & metu incedere. Nam flores etiam à Deo sit, poterit tamen se subinde cacodæmon in Angelum lucis transfigurare, &, nisi anima sit exercitatissima, & veratissima, ipsum non adheret, & ita quidem exercitata sit oportet, vt ad hoc planè intelligendum penè ad summum Orationis fastigium peruenisse debeat. Sed quia temporis angustia laboro, hinc commode, quæ necessaria sunt, omnia adferre nequeo: vnde necesse est, me maiestas eius hic adiuet. Nam communia cum alijs Religio- nis exercitia me obire necessum est; adhæc alijs plurimis, & grauibus occupationibus distinetur, cum in monasterio agam, quod iam primùm conlari incipit, vti postea legere erit. Vndè quidquid hic scribo, vix & sedentariè, sed per interualla; & abruptum scribo: cum tamen ad hoc quiete mihi opus esset: nam cum Dominus spiritum dat, tunc facilius, & melius omnia scribuntur; perinde ac si quis exemplar aliquod, & formam ante se positam haberet, ad cuius similitudinem opus suum effingere veller. At si hic spiritus desit, tam eas impossibile est linguam, & idioma hoc intelligere, quàm, (vt vulgo dicitur) Hebraicum, aut exoticum aliquod idioma, esto etiam per multos annos orationi vacarint. Quapropter permagni ad hoc mihi auxiliij esse videtur, quòd, dum hæc scribo, orationi vacem: nam ad oculum, & apertissimè video, non esse me, quæ hæc dicam, quia nec intellectu hæc ordino, nec etiam postea scio, quomodo id dicere, scribere uè potuerim. Et hoc mihi sæpè contingit.

Iam vero ad hortum nostrum redeamus, ac videamus, quomodo huiusmodi arbores velut prægnantes esse incipiant, quòd florescant, & postea fructus dent; quomodo flores item, & Caryophylla, ad odorem emittendum. Hæc similitudo mirè me delectat; quia sæpè in principio meo (& vltimam vel iam eius Maiestati seruire inceperim) principis, inquam, respectu eius, quod deinceps de vita mea narrabo, perimagor mihi consolationi erat, considerare animam meam hortum quemdam esse, ac Dominum velut in eo deambulare. Hunc itaque rogabam, vt hofcalorum, virtutum, inquam, iam prodire (vt videbatur) velle incipientium odorem adaugeret, vtque hoc in gloriam eius cederet, & vos ipse foueret (cum nihil in rem meam mihi vellem, aut peterem) &

S. M. Teresa Opera.

M

quoscun-

S.
Theresia

Opera

N III
156

Ex effectibus discerendum est, quando spiritus à Deo est.

quoscunque liberet, præsecaret; sciebam namque eos cum proce-
tu, & meliores erupituros. Præsecaret inquam: veniunt namque
in anima tempora, quibus nulla profus hori huius memoria habetur,
sed omnia in eo auida esse videntur, adeò ut nec irrigando, &
fouendo ei aqua futura, imò nihil unquam virtuosum in anima
esse videatur. Graue hoc est, & peracerbum: vult namque Dominus
ut misellus hortulanus cogitet, omnem, quem in eo colendo, irrigando,
que sumpsit laborem, perditum, & frustra esse. Tunc demum
fit erudatio, tumque malæ herbulae, quæ ibidem adhuc reman-
erunt, quantumcumque paruae sunt, radicitus extirpantur; & re-
mirum intelligamus, nullam; quantumuis magnam diligentiam
hoc sufficere; si gratiæ aquam nobis Deus auferat, & nostrum
hilum parui, imò minoris, quam nihili faciamus. Hac autem
tione multum nobis humilitatis acquirimus, atque adeo flores re-
rescere, & denuo erumpere incipiunt. Ah, DOMINE DEVS,
omne bonum meum, hoc autem & sine lacrymis, & magno an-
mea gaudio dicere nequeo) quòd ita nobiscum esse velis, sicut in-
tatis es Sacramento; quod certè cum omni veritate credere pos-
mus, cum reuera ita sit. Verissimè autem hanc comparationem
cere nobis licet, & nisi nos in culpa simus, tecum possumus de-
ciari, & iucundari, quia tu nobiscum delicias, cum tuas
se dicas delicias cum filiis hominum versari. Quid hoc est, DO-
NE mi? quotiescumque verbum hoc audio, magna anima mea
trorsum consolatione perfunditur: quam consolationem etiam
tum, cum valde perdita eram, fieri potest, DOMINE, de-
posse animam, quæ cum eo peruenerit, ut tales ei tu gratias & de-
cias præstes, & simul intelligat, te ex ipsius conuersatione, & con-
mercio voluptatem capere, nihilominus post tot tantosque fauores
acceptos à te, tamque euidencia amoris erga se tui testimonia,
signa, ut de eo dubitare nefas sit (cum opere, & per effecta,
ipla pateat) te denuo audeat offendere? Certum est sanè eu-
diueneri, quæque te non semel, sed sæpius offendunt: nam tu
ego sum; faxit autem bonitas tua, ut ego sola illa ingrata sum,
quæ tantam malitiam, tamque excessiuam intolerabilemque inge-
ritudinem ostenderim. Nam infinita bonitas tua aliquod iam inde bo-
num adhuc elicit, & quo malum grauius est, eo etiam magis
misericordiarum tuarum bonum clarius elucescit. Quam merito
eas in æternum ego cantare & dilaudare possum? Ita sit, obsecro
DOMINE, & ego eas sine fine cantem; cum tu maximas erga me
ostendat

*Quomodo
flores in a-
nima re-
erescere
incipiant.*

ostendere dignatus sis, vt, qui eas vident ac notant, maximopere obstupescant, & interdum me ipsa præ admiratione non capiam, & extra me rapiar, quò te melius laudem, & glorificem. Nam si sine te in me essem, DOMINE, nihil penitus facere possem, nisi fortassis in causa esse, vt hi horti huius flores denuo præsecarentur, adeo vt infelix, & miserabilis hæc terra iterum sterquilinum, qualis antè fuit, fieret. Ne permittas id, obsecro, DOMINE, & noli pati, vt anima, quam tot tibi laboribus comparasti, & deinde toties de nouo redemisti, atque è terribilibus draconis faucibus eruisti, pessum eat.

Ignoscat mihi R.V. quod à proposita materia & scopo digrediar; nec miretur, quia iuxta propositum, & intentionem meam loquor, id est, prout in anima mea affecta sum, scribo, cum hæc interdum, etiam nimis quàm multum faciat, quod se contineat, ne in DEI sui laudibus longius prouehatur, dum ei inter scribendum representatur, & occurrit, quàm multa ei debeat. Et credo fore, vt hoc R.V. minimè displiceat, cum (prout quidem mihi videtur) idem ambo Deo carmen cantare possimus; tamen diuersimodè, quòd ego Deo longè plus debeam, quia plura mihi, sicut R.V. conscia est, & probè nouit, dimittit.

CAPVT XV.

EANDEM PROSEQUITVR MATERIAM, ET ALIQUA ORATIONIS HUIUS, QUAM QUIETIS VOCANT, TENENDA PRÆCEPTA ASSIGNAT. Ostendit item, multas reperi animas, quæ ad hoc Orationis genus perueniant, paucas autem, quæ vltèrius ascendunt. Quæ autem hic tractantur necessaria imprimis sunt, & vtilia.

AM vero ad propositum reuertamur. Quies hæc, & recollectio animæ maximè sentitur in satisfactione, & pace, quæ ex ea sequitur, cum maxima potentiarum animæ delectatione, & quietatione, & tranquillità quadam voluptate. Quòd autem anima vltèrius non ascendit, hinc nihil ei videtur esse, quod vltèra desideret, & libenter cum Sancto Petro peteret, vt suum ei hic tabernaculum construere liceret. Non se vel minimum mouere, aut aliorsum reflectere, audeat, quòd hoc sibi bonum è manibus putet elapsurum & aufugiturum, imò interdum ne respirare quidem veller. Et nescit misella, quòd cum perseipsa bonum hoc ad se trahere, prorsus non potuerit

S.
Heresia

Opera

N III

106